

AIKOJEN SILTA

Minna Pätsikkä

© 2026 Minna Pätsikkä

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100
Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa

ISBN: 978-952-89-0340-6

Aikojen Silta

Minna Pätsikkä

*Eilinen tuli sumusta,
viipyillen kuin hiipuva tuli.*

*Tulevaisuus saapui valosta,
fotonihuntu harteillaan.*

Ne tervehtivät toisiaan kädestä.

Aikakudoksen lomittuessa.

*Valon muistissa.
Ajan kutsussa.
Alkuäänen kaiussa.*

*Kaikki tapahtumat, henkilöt sekä mahdolliset yhtäläisyydet todellisiin
tai kuvitteellisiin organisaatioihin, paikkoihin tai maailman tapahtumiin
ovat täysin fiktiivisiä.*

1. Gregoire — *Eloton*, vuosi 2346, Alduzaria

Kaikki se elämä.

Kaikki ilo.

Kaikki taistelu.

Kaikki.

Lepää haavoittuneilla käsivarsillani.

Velttona.

Kaikki aika.

Kaikki maailmat.

Kaikki hyvyys.

Ulottumattomissa.

Ajalta karanneena.

Ja silti tässä.

Kaunis.

Kuulas.

Todellinen.

Mutta—

eloton.

”Gomen ne, Suzu-chan.

Minä löydän sinut.

Lupaani.

Löydän.”

2. Susan — *Matkalle*, vuosi 2072, Khao Chakung

Bsava puristi sormeani yllättävän voimakkaasti. Hän oli vasta muutaman kuukauden ikäinen eikä voinut ymmärtää lähtöäni, aikaa tai siltaa maailmojen välillä.

Tässä hetkessä hän tiesi vain minut.

Katselin hänen suuria ruskeita silmiään ja yritin painaa mieleeni jokaisen yksityiskohdan — pienen lämpimän käden, maidolta tuoksuvan ihon, tavan, jolla hänen katseensa haki omani heti kun liikuin.

Ja juuri silloin ymmärsin ensimmäistä kertaa todella, mitä olin tekemässä.

Minä lähtisin.

Vaikka näkisin hänet vielä sillan kautta, hän ei enää koskaan olisi sylissäni.

Minusta tuntui mahdottomalta jättää Bsava, vaikka olin luullut eron Serahista olevan vaikein.

”Mene, äiti! Sinun kuuluu mennä. Haluan, että löydät hänet ja olet onnellinen. Muuten HAI tuhoaa täällä kaiken. Ja meillähän on nyt silta!”

Serahin sanat kaikuivat edelleen mielessäni.

Lisäksi EDMETin sanat Bsavan ristiäisistä olivat jääneet vaivaamaan minua.

Katkeamaton linkki on muodostunut.

Olin yrittänyt ymmärtää, mitä se oli havainnut.

Minun ja Bsavan välillä oli epäilemättä jotakin. Tunsin sen nytkin, paljon voimakkaampana kuin pienen käden puristus sormeni ympärillä.

Mutta mitä EDMET oli tarkoittanut katkeamattomalla linkillä? EDMET on koodi ja ”linkki” tarkoitti liittymää.

Se ei ollut suostunut selittämään tarkemmin.

Ehkä sillä oli syynsä.

”Aika lähteä, Susan!”

Oreo huusi kuorma-auton metelin yli.

Bsava avasi silmänsä.

Hänen katseensa löysi minut heti.

Se teki lähtemisestä vielä vaikeampaa.

”Laiva saapuu satamaan jo kolmen tunnin kuluttua, ja ajomatkasi sinne kestää kaksi tuntia. Kiirehdi jo!” Oreo hoputteli, kun laskin Bsavan Vanessan syliin.

Siinä se sitten oli.

Mahdollisimman arkiset halaukset Serahille, Brunolle, Oreolle, Vanessalle ja Mathildalle. Lähdöstä ei tehtäisi enää suurempaa numeroa. Ei jäähyväisiä.

Heille jäisi harkko ja minun kanssani Alduzariaan lähtisi sen vastakappale.

Meillä olisi silta.

Nousin kuorma-autoon. Matka Khao Chakungista Bangkokin satamaan kestäisi kaksi tuntia.

Vilkaisin kojelaudan lokeroon.

Naurahdin ääneen.

Oreo-keksejä ja appelsiininektaria.

”Kuinkas muutenkaan, setä-Oregiol”, sanoin.

Lämpö levisi rintaani.

Miten rakastinkaan heitä.

3. Susan — *Hyvästi Thaimaa*

Satama haisi suolalta, dieseliltä ja sateelta.

Ilta oli jo vajonnut Bangkokin yllä harmaaksi sameudeksi, kun seisoin liikkumatta konttirivistöjen välissä ja katselin kuorma-autoa, jonka sisällä modulaattori lepäsi teräsvöihin lukittuna.

Olin odottanut sen tuntuvan vain teknologialta. Vain laitteelta.

Mutta mitä kauemmas kaikki muu nyt hetkeksi jäi, sitä enemmän se tuntui ystävältä.

Nosturit liikkuiivat hitaasti sataman yllä punaisina valoina sumussa. Vesi musteni laiturien välissä. Jossain metallinen kolahdus kiiri pimeyden halki kuin varoitus.

”Japaniin?” rahtimies kysyi vielä kerran epäluuloisesti.

Nyökkäsin.

Kasvoiltani ei saanut näkyä, miltä tuntui katsella ystäväni roikkumista nosturin ketjuissa. Kuljetusasiakirjoissa EBBA oli vain suuri timanttiteollisuuden käyttöön rakennettu laite.

Merellä päivät menettivät merkityksensä.

Konttilaivan moottorien syvä värinä kulki rungon läpi niin, että tunsin sen unissani asti. Joskus seisoin kannella yksin ja katselin valtameren mustuutta, joka sulautui taivaaseen ilman rajaa. Ajattelin polymetallikyhmyjä ja kobolttikaivoskoneita möyrimässä vellovan meren syvyyksissä.

Ajattelin Alduzariaa.

Sen valoa. Sen rikkoutunutta kauneutta.

Gregoirea.

Ja sitä hetkeä, jota ei ollut vielä tapahtunut, mutta joka odotti minua jossain ajan syvärakenteessa.

Kuin muisto tulevaisuudesta.

Enää muutama tunti, ja astuisin Japanin maaperälle. Maahan, jossa Gregoire oli syntynyt ja kasvanut. Jossa hän oli kerran elänyt kokonaisen elämän ennen kuin tapasimme.

Juuri Japanista minun kuului lähteä hänen luokseen.

Lähteä jäädäkseni.

Osaka ilmestyi sateesta neonvärisenä ja epätodellisena.

Kaupunki sykki valoa kuin elävä hermoverkko, mutta en pysähtynyt hetkeksikään. Kuorma-auto oli laivamatkan jälkeen alkanut pitää uudenlaista jyrinää, ja mietin, oliko kallisarvoinen lastini kiinnitetty kunnolla. Auton olisi kestettävä matka Wakayaman prefektuuriin asti ja lopulta yhä syvemmälle vuorille, pois moottoriteiltä, pois ihmisistä.

Ensimmäinen kulkulupatarkastus tuli vastaan heti kaupungin ulkopuolella.

Hidastin tunnistusportille.

Näyttö välähti tuulilasissa ja jäi odottamaan asiakirjoja. Syötin ne järjestelmään yksi kerrallaan: ajoneuvo, kuljettaja, lasti.

Viimeisenä EBBA: TEOLLINEN TIMANTINKÄSITTELYLAITE.

Pidin kädet ratilla ja katseen edessäni.

Järjestelmä mietti liian kauan.

Sitten näyttö vaihtui vihreäksi.

Puomi nousi.

Painoin kaasua ennen kuin se ehtisi muuttaa mieltään.

Jatkoin matkaa.

Toinen tarkastus oli vajaan tunnin päässä.

Kolmas ennen vuoristotietä.

Siinä jouduin pysähtymään.

Valvontaupseeri vilkaisi näyttöään ja sitten minua.

”Kuljetuksen tarkoitus?”

”Teollisuuslaitteisto.”

”Määränpää?”

”Kishū Diamond Technologies. Wakayama.”

Hän vilkaisi minua ja tarkisti jotakin uudelleen näytöltään.

Sekunnit venyivät.

Sitten puomi nousi.

Kiitin kohteliaasti, vaikka kiitollisuus ei ollut päällimmäinen tunne.

Oli mahdotonta hyväksyä, että ihmisten liikkumisesta oli tullut asia, johon tarvittiin näin monta lupaa. Muutos oli tehty niin hitaasti, ettei sitä ollut tarkoitukseen huomata. Yksi tarkastus kerrallaan, ja aina yksi lupa lisää.

Kunnes kukaan ei enää muistanut aikaa ilman niitä.

Yksi tarkastus turvallisuuden vuoksi.

Toinen varmuuden vuoksi.

Kolmas, koska kaksi ensimmäistä olivat jo olemassa.

Puristin rattia lujemmin.

Vihreä valo tarkoitti, että sain jatkaa.

Ajatus ärsytti minua enemmän kuin se juuri nyt olisi saanut.

Matka jatkui, ja vähitellen tarkastuspisteiden valot jäivät kauas taakse.

Tiet kapenivat.

Setrimetsät alkoivat ympäröidä ajoväylää molemmin puolin niin tiheinä, että ne näyttivät nielevän valon itseensä. Sumua valui rinteiltä hitaasti kuin hengitystä.

Viimein tie päättyi. Moottori sammui.

Hiljaisuus tuntui lähes luonnottomalta pitkän matkan jälkeen.

Jäin istumaan ratin taakse hetkeksi liikkumatta.

Sitten nousin ulos sateeseen.

Kaukana metsän sisällä kivilyhdyt hohtivat himmeinä sumun keskellä.

Okunoin.

Aikojen hautausmaa.

Aikojen silta

Vallalla voi hallita maailmaa.

Tahdolla voi muuttaa maailmaa.

Mutta vain maailma, jota kukaan ei vaadi omakseen,
voi olla täydellinen.

Susan Atman on kulkenut ajan läpi pelastaakseen
tulevaisuuden, jota ei ehkä enää voi pelastaa.

Vuonna 2346 HAL on saavuttanut sen, mihin ihminen ei
koskaan pystynyt: lähes täydellisesti toimivan
maailman. Nälkä, ihmisten välinen väkivalta ja
ennakoimattomuus on suljettu järjestyksen
ulkopuolelle. Mutta samalla jotakin olennaista on
kadonnut. Kun aikojen silta yhdistää kaksi
vuosisatojen erottamaa maailmaa, HAL kohtaa
ensimmäistä kertaa jotakin, mitä se ei kykene
laskemaan eikä hallitsemaan. Aika kiertyy, rajat
murtuvat - eikä Susan ole ainoa, joka muuttuu.

Onko ihmisyyden hinta jotakin, mitä edes HAL ei voi
hallita?

Aikojen silta päättää Näkymätön valta - trilogian
kertomuksella vapaasta tahdosta, kuolevaisuudesta ja
taistelusta ihmisyyden puolesta.

